

Από το μπλογκ *Kratimokatanasma* του Γιώργου Χατζημιχελάκη, συνθέτη της μουσικής για το βίντεο «Πάνος Σαραφιανός»:

Πέμπτη, Νοεμβρίου 30, 2023

(Ποιος) Σαραφιανός:

Με αφορμή τα εγκαίνια του νεότευκτου χώρου τέχνης "Λόφος art project" εις μνήμην του ζωγράφου Πάνου Σαραφιανού και της συζύγου του γλύπτριας-κεραμίστριας Μαίρης Χατζηνικολή, στην Κυψέλη, Βελβενδού 39, την Παρασκευή 1η Δεκεμβρίου 2023 στις 6.30 μ.μ., παραπέμπω σε μια συνοπτική περιήγηση στην ζωγραφική του Πάνου Σαραφιανού (1919 - 1968) μέσα από ένα βίντεο ροής εικόνων που υλοποίησε ο γιος τους Γιώργος Σαραφιανός με ειδικά συντεθειμένα για το βίντεο μουσική μου. Η Αγγελίνα Τκάτσεβα έπαιξε τσίμπελ.

Ο προηγούμενος διαρκής "εκθεσιακός χώρος" ήταν το σπίτι των Σαραφιανών, διαμέρισμα σχετικά μεγάλο, σε παλιά πολυκατοικία του '50 κοντά στο αρχαιολογικό μουσείο. Τον Γιώργο, δύο φοιτητικά έτη μεγαλύτερό μου, τον είχα γνωρίσει τον Μάη του '77, σε μία εκδρομή του Γ' έτους της Φιλοσοφικής Αθηνών, στην οποία είχα, πρωτοετής, προσκολληθεί.

Στο σπίτι του λοιπόν, εκεί γινόντουσαν όλα τα φοιτητικά πάρτι της παρέας, και επειδή η μητέρα τους συνήθως έλειπε, το είχαμε μετατρέψει σε όντρο ... ασυδοσίας. Κορίτσια, αγόρια, κάναμε ό,τι μας κατέβαινε στο κεφάλι ... Βόρμαδά παρά βόρμαδά μαζευόμασταν, πίναμε, χορεύαμε, σαχλαμαρίζαμε, απαγγέλαμε αυτοσχέδια ποιήματα, ζωγραφίζαμε καρικατούρες ο ένας του άλλου, κάναμε χοντρά πειράγματα, δημιουργούσαμε καλόπιστες ραδιουργίες αλληλοσυκοφαντίας στα όρια της παρεξήγησης για να γελάμε, σε ένα ανευόδωτο πάντα ερωτικό κλίμα ... αναβάλλαμε το όρχιο για το επόμενο πάρτι... Δεκάδες πίνακες κρεμόντουσαν στους τοίχους όλου του σπιτιού, και πάντα ανάμεσα στα πόδια μας ο μικρός Δημητράκης που ήθελε να παίζουμε ποδόσφαιρο στο μεγάλο χωλ. Ποτέ δεν του χαλάχαμε χατήρι ... μας προξενούσε σχεδόν τον οίκτο, καθώς την επόμενη μέρα είχε να πάει σχολείο, ενώ εμείς το είχαμε αφήσει πίσω μας και ήμασταν ελεύθεροι μιας και το πανεπιστήμιο ήταν για όλους μας ένας χώρος για συναντήσεις πριν τον καφέ ή το σινεμά, το θέατρο, τη συναυλία, ή την ταβέρνα, παρά μια εκπαιδευτική υποχρέωση.

Οι φορές που η μικρή πλαστική (ευτυχώς) μπάλα έπεφτε πάνω στους πίνακες ήταν αμέτρητες... Μια από τις φορές, που ο μικρός, μετά μανίας σούταρε δυνατά "για να μας νικήσει", έριξε την μπάλα στον πίνακα αυτόν με τον οποίο ξεκινάει το βίντεο που παραθέτω. Ο πίνακας είναι (στυλ ποβρ αρτ) ζωγραφισμένος πάνω σε λινάτσα. Αυτοπροσωπογραφία ... Από την δυνατή μπαλιά, ξέφτισε ένα σημείο του πίνακα, μια χοντρή κλωστή κρεμάστηκε και κουνιόταν ακόμα χαϊδεύοντας την κορνίζα... Όνειδος. Του έβαλα τις φωνές "Ρε Δημητράκη τι έκανες; Έλεος πια... Τον χάλασες τον πίνακα... Τον ρήμαξες...". Και ο θρασύς αλλά εξοικειωμένος με την μοντέρνα τέχνη μικρός, μου απαντάει με πράο στοχαστικό ύφος: "Τίποτα δεν έγινε... Τώρα πια, αυτή η κλωστή που κρέμεται είναι του έργου". Εκείνη την στιγμή κατάλαβα τι είναι μοντέρνα τέχνη.

<https://bereketis.blogspot.com/2023/11/art-project-39-1-2023-6>

Στη φωτογραφία, τρεις από τους πρωταγωνιστές αυτής της ιστορίας:

(από τα αριστερά προς τα δεξιά) Γιώργος Χατζημιχελάκης - το τόπι - Γιώργος Σαραφιανός

